

Arrest

nr. 344 032 van 31 maart 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind,
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kind, X, op 25 november 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 oktober 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 23 maart 2026 .

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 oktober 2024 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), die verzoekster op 12 juni 2023 had ingediend, onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.06.2023 werd ingediend en geactualiseerd werd op 02.05.2024, 24.09.2024 en 27.09.2024 door :

I., S.(R.R. 689102455404)

[...]

Bij ons ook gekend als: E., ., E., S.; S., E.; S., I. [...]

+ minderjarige dochter:
I., L. [...]
Geboren te [...] op xx.xx.2018
Nationaliteit: Marokko
Adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene kwam op 27.03.2013 naar België met de bus vanuit Spanje. Betrokkene kreeg op 11.01.2015, 17.04.2016 en 28.12.2016 een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 12.02.2020 kreeg ze een 13 septies en 13 sexes betekend. Op 10.08.2020 sprak de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen een vernietiging uit over de 13 sexes. Op 26.03.2023 kreeg betrokkene een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene haalt aan alleenstaande moeder te zijn van haar dochtertje L.. Echter, betrokkene toont niet aan hoe dit feit een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Dit kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt aan dat haar dochter in België geboren is en dus geen enkele binding heeft met Marokko. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene maakt verder niet aannemelijk dat het kind geen enkele band met Marokko heeft, noch dat ze een zodanige taal- en culturele achterstand heeft dat ze in Marokko niet zou kunnen aansluiten op school. Hoewel het kind niet in Marokko is geboren, heeft ze wel via haar ouders een band met Marokko. Betrokkenen hebben immers de Marokkaanse nationaliteit en zijn in Marokko geboren. Er mag dan ook worden van uitgegaan dat betrokkene haar kind tot op zekere hoogte de Marokkaanse taal en cultuur heeft bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkene nooit een verblijfsrecht van onbeperkte duur heeft gehad in België en zij dus moet beseft hebben dat haar verblijf en dat van haar kind in België slechts voorlopig was.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft: er dient gesteld te worden dat de bescherming die door dit artikel geboden wordt hoofdzakelijk het gezin beperkt tot de ouders en de kinderen, zijnde de voldoende nauwe bloedbanden, en dat slechts in uitzonderlijke gevallen dit uitgebreid kan worden tot andere nauwe bloedbanden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Betrokkene verklaart een broer te hebben in België maar legt hier geen bewijzen van neer. Bovendien haalt ze aan slechte banden te hebben met haar broers, waarvan 1 in Italië verblijft. Wat de vader van het kind betreft [...] uit zijn administratief dossier merken we op dat hij is gerepatriëerd naar het land van herkomst, namelijk Marokko, dit op 02.09.2023. Dit kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Ook wordt het art. 8 EVRM aangekaart omwille van het feit dat haar dochter in België is geboren. Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Bovendien kan gesteld worden dat het kind banden heeft met de vader, welke opnieuw aangehaald gaan kunnen worden in het land van herkomst.

Vervolgens verwijst betrokkene naar art. 8 EVRM en dit omwille van het feit dat zij blijf zouden kunnen geven van talrijke contacten en duurzame relaties die zij zouden hebben opgebouwd in België. Ter staving legt zij diverse getuigenverklaringen voor. Echter, uit deze getuigenverklaringen is niet uit te maken dat de opgebouwde sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid die onder de bescherming van art. 8 EVRM zou moeten vallen. Bovendien kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren betreft slechts een

tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkenen definitief gescheiden zullen worden van hun sociale contacten, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de RvV het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van art. 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr.42.039, Rvs 20 juli 1994, nr. 48.653, Rvs 13 december 2005, nr. 152.639).

Wat betreft de broer die in Italië woont, betrokkene toont niet aan hoe dit een buitengewone omstandigheid zou uitmaken. Het is aan betrokkene om een begin van bewijs te leveren. Dit kan dan ook niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien haalt betrokkene aan geen goede band te hebben met hem.

Wat betreft de bewering dat ze een schande is voor de familie omdat ze een kind kreeg, dit kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene legt geen bewijzen neer. De loutere bewering dat ze een schande is voor de familie kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben in het land van herkomst. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 16 jaar in Marokko en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Wat betreft de verwijzing naar het Kinderrechtenverdrag en het hoger belang van het kind; de loutere verwijzing naar het Kinderrechtenverdrag vormt geen buitengewone omstandigheid. Betrokkene toont niet aan welke rechten van dit Verdrag zouden geschonden worden indien zij dient terug te keren naar haar land van herkomst.

Wat de bewering betreft dat de belangen van het kind van betrokkene geenszins gebaat zijn bij het terug naar Marokko moeten om daar een machtiging tot verblijf in te dienen, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoont dat de belangen van het kind geschaad worden. Een terugkeer naar het land van herkomst van het kind betekent niet steeds noodzakelijkerwijze dat dit tegen het belang is. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat het kind, in de nabijheid van de ouder, niet in een stabiele en veilige omgeving zou terecht komen. Bovendien is betrokkene de wettelijke vertegenwoordiger van het minderjarige kind en bijgevolg is het in het belang van het minderjarige kind dat zij de administratieve situatie van de ouder volgt. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen.

Het feit dat haar dochter hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Wat betreft de bijgevoegde medische stukken in de aanvraag 9bis (attest van dringende medische hulp dd. 21.12.2021 + 21.12.2022 + 14.09.2021 + 17.12.2021, de afspraakbevestiging dd. 07.01.2022, het bewijs elektronisch voorschrift dd. 17.12.2021 + 29.07.2021 + 18.03.2022 + 08.09.2021 + 20.10.2021, de beslissing over recht op maatschappelijke dienstverlening dd. 29.12.2021 + 29.09.2021, het waarborgattest dd. 20.12.2021 tem. 22.01.2022 + 08.09.2021 tem. 27.10.2021 + 01.11.2022 tem. 30.11.2022 + 05.05.2022 tem. 30.06.2022, de te betalen ziekenhuiskosten dd. 04.04.2022, de verkoophistoriek van apotheek [...] van 01.01.2010 tot 03.04.2023, de COVID vaccinatie, het medisch verslag dd. 22.04.2015, de doorverwijzing dd. 22.04.2015, de medische opvolgingen dd. 17.04.2015 + 12.12.2013 + 28.12.2016 + 15.11.2016 + 13.06.2016 + 13.01.2016 + 23.04.2015 + 27.04.2021 + 26.02.2019 + 28.03.2018 + 04.10.2017 + 06.09.2017 + 04.05.2017 + 29.12.2016, het medisch verslag dd. 26.06.2016 en 20.12.2017, een afwezigheidsattest van 10.09.2021 tem. 17.09.2021, het medisch attest bestemd voor de verzekeringsmaatschappij dd. 08.09.2021, het attest van werkonbekwaamheid dd. 08.09.2021 tem. 09.09.2021, de tussenkomst ambulancedienst dringende geneeskundige hulpverlening dd. 27.04.2022, de verklaring Globaal Medisch Dossier dd. 07.07.2020). Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat het uit deze medische attesten niet blijkt of het

onmogelijk is voor betrokkenen om te reizen. Ook wordt er in deze documenten niet aangegeven dat het medisch gezien niet mogelijk is voor betrokkenen om een aanvraag om machtiging tot verblijf aan te vragen in het land van herkomst. Tot slot staat er in deze medische documenten niet dat betrokkenen niet in zijn herkomstland kunnen verblijven. Dit kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene roept de duur van haar verblijf (nl. een onafgebroken verblijf sinds 2013) en haar integratie (nl. dat ze een beroep kan doen op een steunend netwerk in Vlaanderen, dat ze begeleidt worden door verschillende diensten, dat ze Nederlands spreken, dat de dochter vriendjes heeft op school, dat betrokkene zich consequent omkadert door sociale hulpverlening, het 'formeel netwerk', dat betrokkene Nederlandse lessen volgde, dat het dochtertje naar de crèche ging, het netwerk van vrienden en hulpverlening, de werkbereidheid, de financiële steun van haar broer uit Italië, de getuigenverklaringen, de attesten schoolbezoek, de bewijzen sociale hulp, de huurovereenkomst, de werkbeplofte) in als buitengewone omstandigheden. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur en de integratie zijn bijgevolg geen buitengewone omstandigheden behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De betrokkene moet op zijn minst aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is om terug te keren en de verblijfsvergunning aan te vragen in zijn land van herkomst of van verblijf in het buitenland (Raad van State nr. 112.863 van 26.11.2002)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

"Schending artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Verblijfwet – schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel

De gemachtigde van de minister stelt dat er in casu geen sprake zou zijn van een schending van art. 8 EVRM.

Verzoeker betwist dit.

Het EHRM benadrukt dat het begrip gezinsleven, in de zin van artikel 8 EVRM een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153).

"Verdragsluitende Staten [zijn] er wel toe gehouden om, binnen de beleidsrange waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een proportionaliteitstoets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang" (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In casu dient onderzocht te worden of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51 en 53).

Dit vereist dat de verwerende partij een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van de verzoekende partij en diens gezin en familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij immigratiecontrole anderzijds.

De vraag stelt zich in hoeverre verwerende partij het gezins- en familieleven van verzoeker daadwerkelijk heeft onderzocht.

De stukken aanwezig in het AD tonen een effectief gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM aan.

Het feit dat verzoeker hier volledig geïntegreerd is, haar onafgebroken verblijf sinds vele jaren en haar sociaal netwerk wordt niet of onvoldoende in aanmerking genomen.

Verzoeker heeft een werkbefoorte bijgebracht waaruit blijkt dat zij onmiddellijk een professionele activiteit zou kunnen aanvatten.

Verwerende partij weigert dit te beschouwen als een buitengewone omstandigheid.

Dit is onjuist en strookt niet met de rechtspraak van de Raad van State hieromtrent (stuk 3).

Ook het schoolgaand minderjarig kind dient beschouwd te worden als een buitengewone omstandigheid.

Ook daar gaat verwerende partij in tegen de heersende rechtspraak.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Dit is in casu niet gebeurd.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerend partij had gelet op de werkbefoorte en het schoolgaan van L.I. moeten beschouwen als een buitengewone omstandigheid.

De bestreden beslissing gaat op dit punt in tegen alle redelijkheid alsook de rechtspraak van de Raad van State.

*

Het middel is gegrond.”

2.2. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België, op grond van artikel 9bis van dezelfde wet.

De “buitengewone omstandigheden” zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Ze moeten klaar en duidelijk worden aangereikt in het kader van de aanvraag, nu de aanvrager de bewijslast draagt.

De aanvraag wordt, zoals thans het geval is, onontvankelijk verklaard indien geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond.

Bij de beoordeling van de vraag of de verwerende partij op deugdelijke wijze tot deze vaststelling kon komen, kan geen rekening worden gehouden met elementen die niet reeds in het kader van de aanvraag werden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich immers plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Verzoekster betoogt dat er, in tegenstelling tot wat de verwerende partij stelt in de bestreden beslissing, wel degelijk sprake is van een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Het garandeert geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27) en het kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst er daarbij op dat aangezien verzoekster geen duurzaam verblijfsrecht heeft gehad in België, een toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde is en niet kan worden aangenomen dat er sprake is van een inmenging, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten verblijven zodat hij zijn privé- leven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het gezins- en familieleven van verzoekster met haar broers, haar minderjarige dochter en diens vader wel degelijk heeft onderzocht. Met betrekking tot haar minderjarige dochter heeft de verwerende partij opgemerkt dat artikel 8 EVRM hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Met betrekking tot haar broers heeft de verwerende partij opgemerkt dat ze geen bewijzen neerlegt van het feit dat zij een broer in België zou hebben en dat ze zelf aanhaalt slechte banden te hebben met haar broers, waarvan 1 in Italië verblijft. Met betrekking tot de vader van haar kind heeft de verwerende partij vastgesteld dat hij is gerepatriëerd naar het land van herkomst, namelijk Marokko. Daaraan wordt nog toegevoegd dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk van de familiale relaties betekent maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Verzoekster laat deze motieven volledig ongemoeid en toont dus op geen enkele wijze aan dat en hoe de beoordeling van haar gezins- en familieleven in strijd zou zijn met artikel 8 van het EVRM. Een schending van deze bepaling wordt dus niet aangetoond.

Verder hekelt verzoekster dat het feit dat haar onafgebroken verblijf sedert vele jaren, haar volledige integratie en haar sociaal netwerk niet of onvoldoende in aanmerking worden genomen. Zij meent ook dat het

onjuist is en in strijd met de rechtspraak van de Raad van State om de door haar voorgelegde werkbeploofte niet als buitengewone omstandigheid te aanvaarden.

De Raad wijst erop dat verzoekster de bestreden beslissing verkeerd leest. *In fine* ervan blijkt dat de verwerende partij heeft geoordeeld dat de duur van verzoeksters verblijf (namelijk een onafgebroken verblijf sinds 2013) en haar integratie, waaronder het netwerk in België en haar werkbeploofte en werkbereidheid, niet als buitengewone omstandigheden aanvaard kunnen worden, aangezien ze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en niet in de ontvankelijkheidsfase worden behandeld.

Deze passage is in wezen de conclusie van wat eraan voorafgaat. Immers, de verwerende partij heeft eerder onderzocht of het privéleven van verzoekster in België van die aard is dat een tijdelijke terugkeer om haar aanvraag in te dienen bijzonder moeilijk of onmogelijk zou zijn, in het algemeen, en een schending zou inhouden van artikel 8 van het EVRM in het bijzonder. Het begrip 'privéleven' doelt op het netwerk van persoonlijke, sociale en economische relaties dat de vreemdeling heeft opgebouwd (EHRM 9 oktober 2009 Slivenko/Letland (GK), § 96). Met het onderzoek naar het privéleven zijn dus alle hiervoor opgesomde elementen meegenomen en niet uitgesloten, zoals verzoekster ten onrechte beweert. Het is noch onwettig, noch kennelijk onredelijk om, na te hebben vastgesteld dat een tijdelijke terugkeer geen schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM, vast te stellen dat de elementen van het privéleven niet verantwoordend dat de aanvraag in België wordt ingediend maar behoren tot de gegrondheid ervan. Het standpunt van de verwerende partij is, in weerwil van wat verzoekster voorhoudt, wel degelijk in lijn met de rechtspraak van de Raad van State luidens dewelke omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, in beginsel de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoordend waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoekster moet derhalve met concrete argumenten aantonen waarom daar in haar specifieke geval anders over moet worden gedacht of waarom een tijdelijke terugkeer alsnog in strijd is met artikel 8 EVRM. Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift meermaals naar rechtspraak van de Raad van State, maar zij licht deze niet toe en voegt ze, niettegenstaande zij verwijst wel naar "stuk 3" bij het verzoekschrift, niet bij. De Raad kan verder alleen maar vaststellen dat verzoekster verder volledig in gebreke blijft één en ander te concretiseren en niet aantoont waarom de motivering ter zake niet deugdelijk zou zijn.

Tot slot betoogt verzoekster dat haar schoolgaand minderjarig kind als buitengewone omstandigheid aanvaard moet worden. Zij meent dat de bestreden beslissing op dit punt ingaat tegen alle redelijkheid alsook de rechtspraak van de Raad van State.

Ook hier geldt de reeds eerder gedane vaststelling met betrekking tot het gebrek aan toelichting over de "rechtspraak van de Raad van State". Verder kan de Raad alleen maar vaststellen dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij heeft gemotiveerd waarom het schoolgaan van het minderjarig kind niet als buitengewone omstandigheid aanvaard kan worden, met name omdat verzoekster niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden en de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is, behoeft. Door louter aan te geven het hier niet mee eens te zijn, toont verzoekster de kennelijke onredelijkheid of onzorgvuldigheid van deze motieven niet aan.

Samengevat toont verzoekster niet aan dat de verwerende partij onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat "de aangehaalde elementen [...] geen buitengewone omstandigheid [vormen] waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland".

Waar verzoekster nog een schending aanvoert van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat deze bepaling enkel van toepassing is wanneer een verwijderingsmaatregel wordt genomen, en dit met de thans bestreden beslissing niet het geval is. Verzoekster kan de schending van deze bepaling dan ook niet dienstig invoeren.

2.3. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS